

het lelikoor olv
JanJoost van Elburg

Zeven
eeuwen
Franse
liedkunst

BONJOUR TRISTESSE

*Machaut
Josquin
Sandrin
Lassus
Le Jeune
Saint Saëns
Debussy
Messiaen
Poulenc
De Leeuw
Andriessen
Lesur*

Za 13 juni
2026 | 20.15 uur

Amstelkerk
Amsterdam

hetlelikoor.nl

Programma

Guillaume de Machaut (1300-1377)	– Rondeau: Rose, liz, printemps
Josquin Desprez (1440-1521)	– Mille regretz
Pierre Regnault Sandrin (c. 1490 – na 1561)	– Douce mémoire
Roland de Lassus (1532 – 1594)	– Musica Dei donum
Claude Le Jeune (1528 – 1600)	– Revecy venir du Printans
Camille Saint-Saëns (1835 – 1921)	– Calme des nuits – Les fleur et les arbres
Claude Debussy (1862 – 1918)	– Trois Chansons
Olivier Messiaen (1908 – 1992)	– O sacrum convivium!
Francis Poulenc (1899 – 1963)	– Sept chansons (1,2,5,7)
Ton de Leeuw (1926 – 1996)	– Regarde
Daniel-Lesur (1908 – 2002)	– Epithalame
Louis Andriessen (1954 – 2019)	– Un beau baiser

Bonjour Tristesse

Welkom!

Met Bonjour Tristesse neemt Het Lelikoer u mee langs zeven eeuwen Franse dan wel Franstalige koormuziek. Een programma met heel uiteenlopende stijlen en sferen, wij hopen dat u zult genieten van de enorme variatie. In het programmaboekje leest u alle fraaie teksten en informatie over de componisten en composities.

Ook grijpen wij alvast de gelegenheid aan om u van onze plannen voor de komende anderhalf jaar te vertellen.

Onze volgende concerten, onder de titel *Now may we singen*, zullen plaats vinden op zaterdagavond 12 en zondagmiddag 13 december a.s., met een prachtig programma passend bij de tijd van het jaar, bekijk hiervoor de achterkant van dit boekje.

Daarna wordt het echt feestelijk – in 2027 vieren wij het 40-jarig bestaan van Het Lelikoer én 40 jaar dirigentschap van JanJoost van Elburg bij ons koor! Een dubbeljubileum dat we groots willen vieren. Begin juni 2027 staan jubileumconcerten op de agenda met oude en nieuwe werken, voor de tweede helft van november 2027 plannen we uitvoeringen van een omvangrijk werk in samenwerking met solisten en begeleid door musici.

Voor ons zijn dit bijzondere vooruitzichten en wij hopen dat u het met ons zult vieren bij de concerten. U ontvangt bijtijds van ons de uitnodigingen, maar misschien wilt u de data alvast in uw agenda noteren.

Voor nu heel veel plezier met Bonjour Tristesse!

Kati Visser, voorzitter

foto: Bas Vermolen

JanJoost van Elburg (1962) studeerde in 1991 af aan het Conservatorium van Rotterdam in de richting Koördirectie. Hij studeerde o.a. bij Barend Schuurman. Daarnaast studeerde hij zang bij Jelle Draijer, Margreet Honig en in Engeland bij Ghislaine Morgan.

In het verleden dirigeerde hij The Renaissance Singers (Londen, Engeland) en het Reading Bach Choir (Reading, Engeland). Sinds 2001 is hij vaste dirigent van het Bartholomew Consort (Oxford, Engeland), vanaf 1987 van het Lelikoer (Amsterdam), sinds september 2012 van het Westerkerkkoor (Amsterdam), en sinds 2021 van Kamerkoor Doetinchem.

Als gastdocent dirigeerde hij onder andere bij de Nonsuch Singers in Londen en Cantiones Sacrae (Dundee, Schotland). Hij is vanaf 2004 als vaste dirigent verbonden aan het Blackdowns Early Music Festival, waarmee hij o.a. de tweejaarlijkse Grand Baroque series in Exeter Cathedral uitvoert.

Sinds 2016 treedt hij iedere twee jaar op als gastdirigent bij Polyhymnia (New York). In november 2017 was hij assistent van Ton Koopman bij een Hohe Messe-productie van het Haags Conservatorium en The Juilliard School in New York. Sinds 2017 is hij regelmatig gastdirigent aan het Haags Conservatorium.

JanJoost is veel gevraagd als dirigent, editor en vocal coach, zowel in Nederland als in Engeland, en als docent ensembles techniek, ensembletraining, zang, theorie en koördirectie. Als zanger trad hij op met diverse ensembles, inclusief The Tallis Scholars, het Groot Omroepkoor, Cappella Pratensis, Cappella Coloniënsis (Keulen), en met zijn eigen ensembles op diverse tournees in Europa.

Hij was 35 jaar verbonden als medewerker aan de stichting Buitenkunst.

In de westelijke helft van het voormalige Frankische Rijk van Karel de Grote, wat nu ongeveer Frankrijk is, introduceert men in de 12e eeuw een nieuwe en invloedrijke stroming in de Europese literatuur. De Franken, van oorsprong een Germaanse stam, kennen een imposante epische traditie (van Beowulf tot het Nibelungenlied) waarin heroïek de hoofdrol speelt en heldhaftige krijgers grootse gevaren moeten trotseren. Maar in dit deel van het voormalige Frankische Rijk - dat onder sterke invloed staat van Rome, en waar een Romeinse taal (Romance) gesproken wordt - verandert de woeste krijger langzaam in een rustige edelman, en het epische gedicht gaat de naam dragen van de gesproken taal: Romance.

Aan het hof wordt de Romance veelal voorgedragen in muzikale vorm, en het 'Chanson' is geboren. Het 'Chanson de geste' (Lied van de daad) is een van de oudst bekende liederen, uitgevoerd door professionele minstrelen aan het hof, steeds begeleid door een luit. De grootse daden van Karel de Grote en zijn paladijnen worden hierin bezongen. De nadruk ligt nu echter niet meer op het geweld van de strijd, maar op de eer van de deelnemers, en de loyaliteit die het feodale systeem van hen eiste, en hun religieuze verplichtingen ten tijde van de Kruistochten.

Niet alleen Karel de Grote wordt bezongen; iets later in de geschiedenis handelen de verhalen over de Keltische Koning Arthur, die veelvuldiger in de Franse literatuur wordt beschreven dan in de Engelse. Het accent ligt echter meer op de Ridders van de Ronde Tafel en de belangrijke rol van Koningin Guinevere. Het nieuwe element in het verhaal wordt de Hoofse Liefde, waarin de Ridder (Lancelot!) onbelemmerd en onbegrensd zijn liefde kan betuigen aan zijn Vrouw, wetende dat zij altijd buiten bereik zal blijven. Met de komst van Guinevere beginnen we aan een lange traditie van liefdesliederen die leidt tot de uiteindelijke popsong traditie van tegenwoordig, hoofs en niet-hoofs!

Voordat we daar aankomen is er heel wat gebeurd in de Franse muziekgeschiedenis. In het concert van vandaag zult u in een vogelvlucht door de wereldlijke Franse en Franstalige koormuziek geleid worden. Via een Hoofs rondeau van de laatmiddeleeuwse componist Guillaume de Machaut (1300-1377) die een vertegenwoordiger is van de Ars Nova komen we in de Renaissance bij muziek van de Franco-Vlamingen Josquin, Sandrin en Lassus. De overgang naar de Barok laat een eigenzinnige stijl zien, de Musique mesurée, waarvan we een voorbeeld hebben van Claude Le Jeune. Dan maken we een sprong naar de 20e eeuw met Saint-Saëns en de impressionistische componist Debussy, de vertegenwoordiger van de Franse groep Les Six, Poulenc, wiens muziek weer een reactie was op het Wagnerisme en het Impressionisme.

Tenslotte krijgt de muziek een mondialer karakter in de vorm van Messiaen, Ton de Leeuw en het imposante 12-stemmige werk van Daniel-Lesur. Zij schreven muziek op een religieuze tekst zonder specifiek naar de liturgische functie te kijken. Het betreft niet direct Joods-Christelijke muziek, maar incorporeert ook de Oosterse mystiek van de Hindoes en Islam. Met een intiem hoofdkussengesprek tussen twee geliefden uit de opera George Sand van Andriessen ronden we het concert af en brengen we het terug naar de menselijke maat.

JanJoost van Elburg

De vroegste 'chansons' worden op muziek gezet in een zogenaamde formes fixes, zoals de ballade, en het rondeau. Rond 1320 schrijft Philippe de Vitry een muzikaal tractaat waarin hij een nieuwe muzieknotatie introduceert die het mogelijk maakt gecompliceerdere ritmische motieven te combineren dan tot dan toe mogelijk is.

De nieuwe stijl gaat Ars Nova (c.1320-1380) heten. Voor **Guillaume de Machaut (1300-1377)** - zowel dichter als componist, en van 1323 tot 1346 in dienst van Jan van Luxemburg, en vanaf 1335 ook in Reims - komt deze nieuwe stijl als geroepen, en hij laat in zijn vele ballades en rondeaux zien dat hij er goed mee uit de voeten kan.

Een van de rondeaux is het vierstemmige **Rose, liz**, en tevens wijzigt hij ook het oorspronkelijke rijmschema van de versvorm van de Rondeau in ababb ababb abb. In het handschrift wordt slechts één stem van tekst voorzien, de andere stemmen vormen een drone ter begeleiding. Het rondeau krijgt daarmee het karakter van een sololied met begeleiding. Machaut was de eerste componist die zijn werk zelf catalogiseerde. Rose, liz kreeg de classificatie R10.

Rose, liz, printemps, verdure.
Fleur, baume et tres douce odour.
Belle, passes en doucour.
Et tous les biens de Nature
Avez, dont je vous aour.

Rose, liz, printemps, verdure.
Fleur, baume et tres douce odour;
Et quant toute creature
Seurmonte vostre valour.
Bien puis dire et par honnour:

Rose, liz, printemps, verdure.
Fleur, baume et tres douce odour.
Belle, passes en doucour.

Roos, lelie, lente, groen.
Bloem, balsem en zoetste parfum.
Schoonheid, je overtreft in
lieflijkheid.
En om alle goede giften van de
natuur, die je bezit, aanbid ik je.

Roos, lelie, lente, groen.
Bloem, balsem en zoetste parfum.
En je bent kostbaarder
dan alle wezens,
Dat kan ik van harte beamen.

Roos, lelie, lente, groen.
Bloem, balsem en zoetste parfum.
Schoonheid, je overtreft in
lieflijkheid.

In de late 15e en vroege 16e eeuw wanneer de Renaissance principes – de mens wordt tot maat van alle dingen – in de muziek zijn doorgedrongen, begint een componist als **Josquin Desprez (1440-1521)** ook de forme fixe los te laten. Inmiddels is het zwaartepunt van de muzikale ontwikkelingen verschoven naar Bourgondië, en spreken we over de bloeitijd van de Franco-Vlamingen. Josquin vormt daarvan het centrum en hij geeft de muziekontwikkeling een nieuwe impuls met zijn imitatieprincipe, waarin alle stemmen elkaar imiteren of volgen. De melodieën worden eenvoudiger en de harmonieën worden zachter door het accepteren van de terts in het akkoord, hetgeen voorheen verboden was.

Het uiterst simpele en effectieve chanson **Mille regretz** wordt in de geschiedenis beschreven als ‘la cancion del Emperador’, hetgeen slaat op Karel V, voor wie het lied een speciale betekenis had. Het melancholische karakter van het lied sluit aan bij het intense gevoel van verlies en droefenis dat het gemoed van de laatste grote keizer van Europa teisterde, ondanks zijn rotsvaste geloof in en vertrouwen op God. Een van de biografen van de Keizer vermeldt dat hij in zijn laatste jaren dit lied meezong met zijn eigen hofkoor.

Mille regretz de vous abandonner
Et d'elonger votre face amoureuse.
J'ai si grand dueil et peine douloureuse
Qu'on me verra brief mes jours definir.

Duizendmalen spijt mij dat ik u verlaat
En mij verwijder van uw geliefd gelaat
Ik heb zo'n grote smart en diepe pijn
Dat mijn dagen wel geteld zullen zijn.

Rond het midden van de 16e eeuw zijn in Parijs enkele componisten werkzaam die bekend zullen worden als de componisten van de ‘Parijse Chansons’, waarin ook de forme fixe wordt losgelaten, en die gekenmerkt worden door een simpele, meer homofone stijl. Duidelijk is de invloed te merken van de Italiaanse Frottola, een voorloper van het bekende madrigaal, maar eenvoudiger van vorm. De meeste componisten laten hun werken drukken bij de Parijse drukker Pierre Attaignant. Een van hen is **Pierre Regnault Sandrin** (c. 1490 – na 1561) die als koorknaap gaat werken aan het Franse hof in 1506. Daarna verdwijnt hij uit de analen tot hij in 1539 weer genoemd wordt als zanger in de ‘Chapel Royale’.

Vermoedelijk heeft hij in de voorgaande jaren als acteur zijn kost verdiend. Pas in de vroege jaren 40 van de 16e eeuw verwerft hij grote bekendheid als componist van populaire chansons. Rond 1550 vertrekt hij naar Italië om als maestro di capella aan het hof van de d’Este familie in Ferrara te worden aangesteld. Hij wordt later nog een keer genoemd in verband met een erfeniskwestie in Parijs, en een jaar later vertrekt hij naar Rome, waar hij in 1561 sterft.

Zoals van vele componisten uit zijn tijd is ook het meeste van zijn muziek verloren gegaan. Gelukkig voor ons is een van zijn populairste werken – ook in zijn tijd! – bewaard gebleven in vele verschillende kopieën en arrangementen voor luit en clavecymbel. Het prachtige chanson **Doulce mémoire** verschijnt voor het eerst in het boek *Le Parangon des Chansons* van Jacques Moderne. Er bestaan twee verschillende versies van, beide ongedateerd maar vermoedelijk uit 1537/8. In 1538 verschijnt het reeds in een druk van Attaignant te Parijs in een bundel, XXVII Chansons.

De muzikale vorm van *Doulce mémoire* is ABABCDEFF, daarnaast volgt het de conventies van het Parijse Chanson van die tijd: iedere zin wordt opgebroken in 4 en 6 syllaben, de eerste getoonzet op lange noten, gevolgd door een korte cesuur, en een meer geanimeerd syllabisch vervolg, zich verbredend in een standaard cadens. De tekst is vermoedelijk van koning Frans I, die de slag bij Pavia in heeft verloren in 1525. Tijdens zijn lange gevangenschap richt hij zich op het schrijven poëzie. Een andere bron suggereert dat de tekst geschreven werd door Clément Marot.

Doulce mémoire en plaisir consommée
O siècle heureux qui cause tel scavoir.
La fermeté de nous deux tant aymee
Qui a nos maux a su si bien pourvoir.

Zoete herinnering voltooid in vreugde
O vreugdevolle tijd vol van zulk begrip
De liefdevolle standvastigheid van onze
verbintenissen

Die zo goed voor onze kwade kanten kon
zorgen.

Or maintenant a perdu son pouvoir
Rompant le but de ma seule espérance,
Servant d'exemple a tous piteux a voir.
Finis le bien, le mal soudain commence.

Maar zij heeft nu helaas haar kracht
verloren
Nu de draad brekend van mijn enige hoop.
Tot voorbeeld voor alle gekwelden om te
zien;
Stop de vreugde, want weldra komt het
slechte.

Een van de belangrijkste representanten van de Frans-Vlaams-Italiaanse stijl in Frankrijk is **Roland de Lassus** (Mons, 1532 - München, 14 juni 1594), die zijn muzikale stempel drukt op alle vocale genres van de late zestiende eeuw, en dus ook op het chanson. Veel van zijn intense, humoristische zettingen van Franstalige chansons hebben een dichte polyfone textuur met snel op elkaar volgende imitaties en plotselinge tempowisselingen; andere hebben de homofone stijl van

het Parijse chanson, met gevarieerde ritmen die steeds lijken te ontspringen aan de nuances en accenten van de tekst.

Slechts enkele weken voor zijn dood componeert Lassus zijn beroemde zwanenzang *Lagrima di San Pietro*. In diezelfde periode verschijnt van zijn hand een bijzonder madrigaal **Musica, Dei donum**, waarin hij uiting geeft aan zijn grote angst om de greep op de werkelijkheid te verliezen: hij begint te dementeren." Slechts als hij kan componeren kan hij zijn gedachten nog ordenen" is een uitspraak van zijn echtgenote in een brief aan een familielid. Muziek was gelijk aan het leven voor Lassus en het is indrukwekkend te zien dat hij de kracht van de werking van muziek om wist te zetten in één van de mooiste madrigalen van zijn hand.

Een raadselachtig gegeven doet zich voor in de laatste zin, waar de 'wilde beesten' een heel rustige melodie toebedeeld krijgen. De musicoloog John Milsom heeft ontdekt dat Lassus hier gebruik maakt van een muzikale grap: de tekst *mouet feras* (roert de beesten) klinkt op de noten *mi-fa-sol-ut* die, als je klinkers apart neemt, *i-a-o-u* opleveren, hetgeen het geluid van een kat weergeeft!

Musica, Dei donum optimi,
Trahit homines Deos,
Musica truces mollit animos
tristesque mentes erigit. .
Musica vel ipsas arbores,
et horidas movet feras.

Muziek, gift van hoogste God,
trek mensen en goden aan;
maakt woeste zielen mild
En verlicht sombere geesten.
Muziek raakt de bomen
En de wilde beesten.

In 1570 richt een groep dichters en componisten onder patronage van koning Karel IX de Académie de Poésie et de Musique (Academie voor poëzie en muziek) op. Zij experimenteren met homofone composities waarvan het muzikale metrum gerelateerd is aan dat van de tekst. De dichter Jean-Antoine de Baïf schrijft strofische Franse verzen in antieke versvoeten (vers mesurés à l'antique), waarbij de moderne dynamische accenten zijn vervangen door de oude Grieks-Romeinse temporele accenten (met lange en korte lettergrepen). Een van hen is **Claude Le Jeune** (1528 – 1600) die door Henry IV benoemd wordt tot "meester componist" en later tot "Meester van de Muziek van de Koning". Hij geniet ook bescherming van edelen als Willem van Oranje en de Hertog van Anjou.

Le Jeune, en anderen maken vier- en vijfstemmige zettingen voor deze verzen, waarbij ze strikt de hand houden aan de regel dat de noot voor elke lange lettergreep precies twee keer zo lang moet zijn als de noot voor elke korte

lettergreep. Omdat er in de Franse taal geen consequent onderscheid wordt gemaakt tussen lange en korte lettergrepen, moeten daarvoor regels worden vastgesteld.

De verscheidenheid aan versvoeten leidt dus tot een overeenkomstige verscheidenheid aan muzikale ritmen, waarbij binaire en ternaire groeperingen elkaar vrijelijk afwisselen (zoals in het chanson **Revey venir du Printans** van Le Jeune).

Deze musique mesurée (metrische muziek), zoals ze wordt genoemd, blijkt te kunstmatig van opzet om lang te bestaan, maar via deze muziek worden de onregelmatige ritmen in het air de cour geïntroduceerd. Een onregelmatig ritme blijft daarna kenmerkend voor de airs van Franse componisten uit de eerste helft van de zeventiende eeuw; vanaf ongeveer 1580 is de air de cour in Frankrijk ook het belangrijkste type vocale muziek geworden.

Revey venir du Printans
L'amoureux' et belle saison.

Daar is de lente weer
Seizoen van verliefdheid en schoonheid.

Le courant des eaux recherchant
Le canal d'été s'éclaircit,
Et la mer calme de ces flots
Amolit le triste courroux.
Le Canard s'égai' se plongeant,
Et se lave coint dedans l'eau;
Et la grû' qui fourche son vol,
Retraverse l'air et s'en va.

Het water baant zich een weg
De zomerbedding maakt zich op
En de zee brengt de golven tot rust
verzacht hun sombere toorn.
De eend zet plonzend zijn veren op
en poedelt kwakend in het water;
De kraanvogel onderbreekt zijn vlucht
kiest weer het luchtruim en vliegt weg

Le soleil éclaire luisant
D'une plus séreine clarté;
Du nuage l'ombre s'enfuit,
Qui se jou' et court et noircît,
Et forêts et champs et coteaux.
Le labeur humain reverdît,
Et la pré découvre ses fleurs.

De zon schijnt met een
buitengewoon glanzende helderheid;
De schaduw van een wolk die ontsnapt
maakt plotseling speels de bossen,
velden en heuvels donker.
Door mensenhand bloeit alles weer op,
De wei laat haar bloemen zien.

De Vénus le fils Cupidon
L'univers semant de ses traits,
De sa flamme va réchauffer
Animaux qui volent en l'air,
Animaux qui rampent aux champs,
Animaux qui nagent aux eaux.
Ce qui même ne sent pas,
Amoureux se fond de plaisir.

Cupido, de zoon van Venus
spreidt zijn lichtstralen over het heelal,
Zijn vuur verwarmt
de dieren die in de lucht vliegen,
die zich in het veld bevinden
en die in het water zwemmen.
Zelfs, wie zich nergens van bewust is,
smelt van vrolijke verliefdheid.

Rions aussi nous et cherchons
Les ébats et jeux du printemps.
Toute chose rit de plaisir:
Célébrons la gaie saison.

Laten wij ook lachen,
en ravotten en lentespelletjes doen.
Alles lacht ons toe:
Vier met ons dit vrolijke seizoen.

vertaling Bert de Vrief

In 1835 wordt **Camille Saint-Saëns** geboren; zijn naam stamt uit een oud Normandisch geslacht. Hij overlijdt te Algiers in 1921. Al op 11-jarige leeftijd treedt hij al op als concertpianist. Twee jaar later gaat naar het Parijse conservatorium, waar hij piano, orgel en compositie studeert. Reeds op de leeftijd van 18 jaar voltooit de componist zijn eerste symfonie. Hij richt in 1871, samen met o.a. César Franck, Lalo, Bizet en Massenet, de Société nationale de Musique op, die het als taak ziet om de uitvoering van eigentijdse Franse muziek te bevorderen. Tijdens zijn periode als voorzitter weigert Saint-Saëns meerdere malen de onconventionele componist Erik Satie als lid van de Société. Na 1877 richt Saint-Saëns zich vooral op het componeren en het maken van concertreizen, waar hij optreedt als dirigent van eigen werk of als pianist of organist. Saint-Saëns is geen componist die een eigen school creëert of bepaalde volgelingen heeft die zijn stijl overnemen, en maakt daarmee geen wegen vrij voor vernieuwingen in de muziek. Desondanks raakt hij niet in de vergetelheid en worden zijn werken tot op de dag van vandaag uitgevoerd.

De twee Chorales **Calme des nuits** en **Les fleurs et les arbres** reflecteren een Parnassiaanse ethiek of een “l’art pour l’art” die de neo-classicistische componist onderschrijft. Deze visie gaat lijnrecht in tegen de overwegend Romantische beweging, en, nog duidelijker, tegen het Impressionisme die zijn bloeitijd kende aan het einde van de 19e eeuw. Toch Saint-Saëns is niet gespeend van passie, met name die van de liefde voor de natuur. Calme des nuits en Les Fleurs et les arbres (hoewel niet geschreven in hetzelfde jaar maar samen gepubliceerd in 1883 als opus 68) zijn hiervan goede voorbeelden, en vertonen een zeer economische manier van schrijven. De teksten zijn van de hand van de componist zelf, en beide stukken zijn opgedragen aan zijn goede vriend en collega componist Charles Gounod.

Calme des nuits, fraîcheur des soirs,
Vaste scintillement des mondes,
Grand silence des antres noirs
Vous charmez les âmes profondes.
L'éclat du soleil, la gaité,
Le bruit plaisent aux plus futiles;
Le poète seul est hanté
Par l'amour des choses tranquilles.

Stilte van de nacht, koelte van de
avond,
Uitgestrekte schittering van de
werelden,
Grootse stilte van de zwarte gaten,
Grote geesten laven zich aan u.
De helderheid van de zon, de
vrolijkheid,
Het lawaai behaagt de oppervlakkigen
van geest;
Slechts de dichter is bezeten
Van de liefde voor alles wat stil is.

Les fleurs et les arbres,
Les bronzes, les marbres,
Les ors, les émaux,
La mer, les fontaines,
Les monts et les plaines
Consolent nos maux.

De bloemen en de bomen,
Het brons, het marmer,
Het goud, het emaille,
De zee, de fonteinen
De bergen en de vlakten
Troosten ons verdriet.

Nature éternelle
Tu sembles plus belle
Au sein des douleurs,
Et l'art nous domine,
sa flamme illumine
Le rire et les pleurs.

Eeuwige natuur
Jij lijkt nog veel mooier
Te midden van pijn,
En de kunst overheerst ons,
Haar vlam verlicht
Het lachen en het huilen.

In tegenstelling tot Saint-Saëns brengt **Claude Achille Debussy** (1862 –1918) wel vernieuwing binnen de serieuze muziek. Hoewel hij van eenvoudige komaf is en er binnen het gezin Debussy weinig aan muziek wordt gedaan, ontdekt men al vroeg zijn talent. Dankzij bemiddeling van de schoonmoeder van de dichter Paul Verlaine, madame Mauté, mag hij in 1873 naar het conservatorium van Parijs, waar hij pianoles krijgt van Marmontel en harmonieleer van Emile Durand. Ook volgt hij korte tijd lessen bij César Franck en compositie bij Ernest Guiraud, die hem adviseert eenvoudiger te schrijven, wil hij in aanmerking komen voor de Prix de Rome.

In 1884 lukt hem dit met zijn cantate 'L'enfant prodigue', hoewel Gounod, die hem een genie noemt, voor hem in de bres moet springen. Het stelt Debussy in staat twee jaar in Rome te studeren. Hij kan echter niet tegen het klimaat, en lijkt zich niet te interesseren voor de antieke kunst en ergert zich regelrecht aan de feesten die hij moet bijwonen. Binnen twee jaar is Debussy alweer vertrokken. Na een korte periode onder de invloed van Richard Wagner te hebben gestaan raakt hij tijdens de Wereldtentoonstelling van Parijs in 1889 echter onder de bekoring van Spaanse- en vooral ook Javaanse muziek, met name van de klanken van de gamelan. Hierdoor lukt het hem om zijn eigen klanktaal te ontwikkelen. Vanaf 1909 weet Debussy dat hij aan kanker lijdt. Daarnaast heeft het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog een verlamdende uitwerking op zijn componeren. Debussy sterft tijdens het laatste Duitse offensief als Parijs met langeafstandsgeschut en vanuit luchtschepen wordt gebombardeerd. Debussy heeft met zijn aparte klankcombinaties en harmonieën de muziek in heel nieuwe banen geleid.

Hoewel Claude Debussy geen impressionist genoemd wil worden - het woord heeft de negatieve klank van vaagheid en gebrek aan structuur - zijn er toch kenmerken in zijn composities die als impressionistisch beschouwd kunnen worden. Zo voorziet hij zijn preludes voor piano allemaal van een titel. Hij plaatst deze titels echter niet bovenaan ieder stuk, maar onopvallend tussen haakjes aan het einde ervan. Hiermee wil hij te kennen geven dat het hier niet om programma-muziek gaat, maar meer om een impressie van iets: van een afbeelding, een gedicht, een landschap of een gebeurtenis.

De Trois chansons zijn terug te vinden in de collectie uit 1908, alhoewel twee van de drie composities al in 1898 geschreven zijn, als Debussy incidenteel een amateurkoor dirigeert. De werken verbinden de stijlen van het verleden met de harmonische technieken van die tijd. Op 9 april 1909 dirigeert Debussy deze drie charmante koorwerkjes zelf in een concert. De teksten zijn van Charles d'Orléans, prins en dichter, die gevangen had gezeten in Engeland na de Battle of Agincourt in 1415.

Inhoudelijk zijn de drie gedichten niet gerelateerd. **In Dieu! qu'il la fait bon regarder** droomt Charles d'Orléans van Frankrijk tijdens zijn 25-jarige gevangenschap in Engeland; in **Quant j'ai ouy le tabourin** vraagt een jong meisje zich af waarom ze op moet staan om naar een feest te gaan terwijl ze zo lekker in bed ligt, en het energieke **Yver, vous n'estes qu'un villain** berispt de winter voor het brengen van wind en kou.

I. Dieu! qu'il la fait bon regarder!
La gracieuse bonne et belle;
Pour les grans biens que sont en elle
Chacun est prest de la louer.
Qui se pourroit d'elle lasser?
Tousjours sa beauté renouvelle.
Dieu! qu'il la fait bon regarder,
La gracieuse bonne et belle!
Par de ça, ne de là, la mer
Ne sçay dame ne damoiselle
Qui soit en tous bien parfaits telle.
C'est ung songe que d'i penser:
Dieu! qu'il la fait bon regarder!

II. Quant j'ai ouy le tabourin
Sonner pour s'en aller au may,
En mon lit n'en ay fait affray
Ne levé mon chief du coissin;
En disant: il est trop matin
Ung peu je me rendormiray:
Quant j'ai ouy le tabourin
Sonner pour s'en aller au may,
Jeunes gens partent leur butin;
De non chaloir m'accointeray
A lui je m'abutineray
Trouvé l'ay plus prouchain voisin;
Quant j'ai ouy le tabourin
Sonner pour s'en aller au may
En mon lit n'en ay fait affray
Ne levé mon chief du coissin.

III. Yver, vous n'estes qu'un villain;
Esté est plaisant et gentil
En témoing de may et d'avril
Qui l'accompagnent soir et main.
Esté revet champs, bois et fleurs
De sa livrée de verdure
Et de maintes autres couleurs
Par l'ordonnance de nature.

I. God! wat heeft Hij haar mooi gemaakt!
de bekoorlijke, goed en schoon;
Om de grote deugden die zij bezit
wil eenieder haar wel prijzen.
Wie zou haar kunnen verlaten?
Haar schoonheid vernieuwt zich steeds
weer.
God! wat heeft Hij haar mooi gemaakt,
de bekoorlijke, goed en schoon.
Noch hier, noch ginds, noch ver over zee
ken ik iemand, meisje of vrouw,
die zodanig perfect is in elke deugd.
Het is een droom om aan haar te denken:
God! wat heeft Hij haar mooi gemaakt.

II. Toen ik de tamboerijn hoorde
roepen, in de mei om er op uit te gaan,
Bleef ik ongegeneerd in bed liggen
en hief ik mijn hoofd niet van mijn kussen;
terwijl ik zei: het is nog te vroeg
ik ga weer een beetje slapen:
Toen ik de tamboerijn hoorde
roepen, in de mei om er op uit te gaan,
Jonge kerels verdelen hun buit;
onverschilligheid is mijn vertrouweling;
haar buit ik uit;
zij is mij meer vertrouwd gebleken;
Toen ik de tamboerijn hoorde
roepen, in de mei om er op uit te gaan,
Bleef ik ongegeneerd in bed liggen
en hief ik mijn hoofd niet van mijn kussen.

III. Winter, je bent niet beter dan een
schurk;
Zomer is aangenaam en vriendelijk,
dat getuigen mei en april
die hem avond en ochtend vergezellen.
Zomer doet velden, bossen en bloemen
opleven met zijn kleed van groen
en een menigte andere kleuren
op bevel van de natuur.

Mais vous, Yver, trop estes plein
De nège, vent, pluye et grézil.
On vous deust banir en éxil.
Sans point flater je parle plein:
Yver, vous n'estes qu'un villain.

Maar jij, winter, zit veel te vol
met sneeuw, wind, regen en hagel.
Ze zouden je moeten verbannen.
Zonder overdrijving zeg ik volmondig:
Winter, je bent niet beter dan een
schurk.

Op het eerste gezicht heeft **Olivier Messiaen** (1908-1992) een weinig opwindend leven geleid. Vroegrijp, welopgevoed en gewetensvol, maakt hij al snel naam en treedt in de jaren dertig naar voren als belangrijkste lid van de componistengroep La jeune France. De oorlog brengt tegenslag, maar ook succes. Zo componeert hij als krijgsgevangene zijn befaamde *Quatuor pour la fin du temps*, dat in januari 1941 zijn première beleefd in het kamp Stalag Villa. Na zijn vrijlating, niet lang daarna, zet zijn carrière een gestaag stijgende lijn in. Hij wordt docent aan het Parijse Conservatoire, leidt een hele nieuwe generatie componisten op, onder wie Pierre Boulez, Iannis Xenakis, en Ton de Leeuw, en beitelst gestaag voort aan een reeks meesterwerken, die in 1983 zijn bekroning vindt met de opera Saint Francois d'Assise 20th Century.

Olivier Messiaen laat zich graag inspireren door de katholieke ideeënwereld, maar heeft nooit een mis of cantate geschreven waarin teksten uit de liturgie op formele wijze kunnen worden uitgedrukt. Messiaen is eerder uit op een muzikaal eigenzinnige weergave van katholieke begrippen en symbolen, die hij soms in een grotere context van universeel spiritualisme plaatst. Hij blijft zijn religieuze inborst trouw, maar wenst zich niet tot de voorgeschreven verzen te beperken.

Een uitzondering hierop is **O sacrum convivium!**, althans qua tekst: dit motet bestaat geheel uit de liturgische verzen die de heilige communie begeleiden. Dit relatief vroege werk uit 1937 is geschreven voor vier zangstemmen, waarbij een glansrol voor de sopranen is weggelegd. Het stuk wijst reeds vooruit op een aantal muzikale technieken die Messiaen tijdens en na de Tweede Wereldoorlog tot in de finesses zal uitwerken. Zo valt er asymmetrische ritmiek te ontdekken: in plaats van een gefixeerde maatsoort gebruikt Messiaen het ritme van de eerste twee maten, 3+2+2+2, 2+1+4 ('O-sa-crum-con vi-vi-um'), als uitgangspunt. Ook is de nadruk op klankkleur evident. Dit enigszins vage begrip is in de context van Messiaens composities bepaald geen loze term: de componist had een milde vorm van synesthesie, waarbij hij klanken letterlijk als kleuren waarnam. Deze 'afwijking' gebruikte Messiaen welbewust in zijn muziek.

O sacrum convivium!
in quo Christus sumitur:
recolitur memoria passionis ejus:
mens impletur gratia.
in quo Christus sumitur:
mens impletur gratia:
et futurae gloriae
nobis pignus datur, alleluia.

O heilig gastmaal
waar Christus genuttigd wordt;
waar zijn lijden herdacht wordt,
waar de ziel met genade wordt gevuld.
waar Christus genuttigd wordt;
waar de ziel met genade wordt gevuld
en ons het onderpand voor
toekomstige heerlijkheid gegeven
wordt, alleluia.

Tekst: Thomas van Aquinas

In 1936 hoort **Francis Poulenc** (1899-1963) voor het eerst een uitvoering van de madrigalen van Monteverdi. Hij is daarvan zo onder de indruk dat hij ze grondig gaat bestuderen. Hij besluit naar model van deze liederen zelf 7 chansons te componeren, en in tegenstelling tot Debussy kiest Poulenc voor eigentijdse teksten van Eluard (uit: La Vie immédiate) en van Apollinaire (uit: Alcools). Daarbij gaat hij, als autodidactisch componist, zeer vindingrijk te werk. Aanvankelijk wil hij nog een pianobegeleiding voor zijn liederen, maar daar ziet hij vanaf, en hij besluit ze a cappella te schrijven.

Hij gebruikt alle middelen die een koor maar te bieden heeft: gedeeltes voor soli, het zoemen met gesloten mond, grotere en kleinere bezettingen, octaafverdubbelingen, kortom een werkelijke orkestregistratie voor stemmen. Het blijkt dat de teksten van Apollinaire niet zomaar vrijgegeven worden door Gaston Gallimard, zelfs niet door tussenkomst van Jacqueline Apollinaire, maar Poulenc verzint een truc, en laat ze parodiëren door Jean Legrand. Op 21 mei 1937 worden de **Sept Chansons** in deze versie uitgevoerd. Bij de uitvoering is echter ook Gaston Gallimard aanwezig, en na de muziek van Poulenc gehoord te hebben komt hij terug op zijn beslissing en geeft alsnog toestemming voor het gebruik van de teksten van Apollinaire. De definitieve versie van de Sept Chansons wordt uitgevoerd op 8 Februari 1943, en nog in hetzelfde jaar worden ze gepubliceerd.

Ze evenaren het niveau van de chansons van de Franse Polyfonisten uit de 16e eeuw. Met een andere harmonische taal, is het dezelfde frisheid, dezelfde sierlijkheid, dezelfde knappe en spontane verfijning, dezelfde zuivere kunst, waarvan de soepelheid en de vrijheid uitmunten om de geringere nuances van ontroering weer te geven, teder of decoratief. Vandaag zullen wij vier van de Sept Chansons voor u uitvoeren.

1. La blanche neige

Les anges dans le ciel
L'un est vêtu en officier
L'un est vêtu en cuisinier
Et les autres chantent.
Bel officier couleur du ciel
Le doux printemps longtemps après Noël
Te médaillera d'un beau soleil.
Le cuisinier plume les oies
Ah! Tombe neige,
Tombe et que n'ai je
Ma bien-aimée entre mes bras.

2. A peine défigurée

Adieu tristesse. Bonjour tristesse.
Tu es inscrite dans les lignes du plafond.
Tu es inscrite dans les yeux que j'aime.
Tu n'es pas tout à fait la misère,
Car les lèvres les plus pauvres te
dénoncent
Par un sourire.
Bonjour, tristesse.
Amour des corps aimables.
Puissance de l'amour
Dont l'amabilité surgit
Comme un monstre sans corps.
Tête désappointée.
Tristesse, beau visage.

De witte sneeuw

De engelen in de hemel
De een is als officier gekleed
De ander is als kok gekleed
En de anderen zingen.
"Mooie officier in hemelkleur
De zoete lente speldt je lang na kerst
Een fraaie zonnemedaille op."
De kok plukt de ganzen.
Kijk daar valt de sneeuw
En waarom nu, heb ik
Mijn lief niet in mijn armen.

Nauwelijks vervormd

Vaarwel bedroefdheid. Gegroet
bedroefdheid.
Jij staat gekerfd in de lijnen van 't
plafond.
Jij staat gekerfd in de ogen van mijn lief.
Toch ben je niet als ellende,
Want zelfs de armste lippen
Verraden je met een glimlach.
Wees gegroet, bedroefdheid.
Liefde van lieve lijven.
Kracht van de liefde,
Waarvan de aanvalligheid verrijst
Als een beest zonder lijf.
Pruilerig hoofd.
Bedroefdheid, mooi gezicht.

5. Belle et ressemblante

Un visage à la fin du jour,
Un berceau dans les feuilles mortes du
jour.
Un bouquet de pluie nue,
Tout soleil caché,
Toute source des sources au fond de l'eau.
Tout miroir des miroirs brisés.
Un visage dans les balances du silence.
Un caillou parmi d'autres cailloux
Pour les frondes
Des dernières lueurs du jour.
Un visage semblable
à tous les visages oubliés.
Un berceau dans les feuilles mortes,
Un bouquet de pluie nue.
Tout soleil caché.

7. Luire

Terre irréprochablement cultivée,
Miel d'aube, soleil en fleurs,
Coureur tenant par un fil au dormeur.
(Noeud par intelligences)
Et le jetant sur son épaule:
'Il n'a jamais été plus neuf,
Il n'a jamais été si lourd.'
Il sera plus léger, Usure, Utile.
Clair soleil d'été avec,
Sa chaleur, sa douceur, sa tranquillité.
Et, vite,
Les porteurs de fleurs en l'air touchent
de la terre.
Terre irréprochablement cultivée,
Miel d'aube, soleil en fleurs,
Coureur tenant par un fil au dormeur.
Clair soleil d'été.

Mooi en gelijkend

Een gezicht bij het eind van de dag,
Een wieg in de dode bladeren van de
dag.
Een boeket naakte regen,
Helemaal bedekte zon, Louter bron van
bronnen op de bodem van het water.
Louter spiegeling van gebroken spiegels.
Een gezicht in de weegschalen der stilte.
Een kiezel tussen andere kiezels.
Voor de slingers
Van de laatste lichtstralen van de dag.
Een gezicht als
Alle die vergeten zijn.
Een wieg in de dode bladeren,
Een boeket naakte regen.
Helemaal bedekte zon

Schitteren

Onberispelijk bebouwd land
Honing van de dageraad, bloeiende zon,
Bode, die nog met een draad aan de slaper
hangt.
(Bond van wederzijds begrip)
Tilt de zon op zijn schouders:
'Hij is nog nooit zo nieuw geweest,
Hij is nog nooit zo zwaar geweest.'
Straks zal hij lichter zijn, Slijtage, Nuttig.
Heldere zomerzon met,
Zijn warmte, zijn mildheid, zijn rust.
En, snel,
zijn de bloemdragers in de lucht verwant
met de aarde. Onberispelijk bebouwd land
Honing van de dageraad, bloeiende zon,
Bode, die nog met een draad aan de slaper
hangt.
Heldere zomerzon.

Op vrijdag 31 mei 1996 overlijdt **Ton de Leeuw** op 70 jarige leeftijd in Parijs, en Nederland verliest zijn grootste levende componist. Hij heeft daar gedurende de laatste tien jaar van zijn leven gewoond.

Ton de Leeuw wordt op 16 november 1926 in Rotterdam geboren. Hij is niet alleen componist van een zeer verfijnd en rijk oeuvre, maar tevens een invloedrijk denker, docent en schrijver met een uitzonderlijk kosmopolitische kijk. Nadat hij bij Henk Badings, Olivier Messiaen en de ethnomusicoloog Jaap Kunst heeft gestudeerd, werkt hij gedurende enkele jaren als muziekregisseur bij de Nederlandse Radio Unie. Van 1959 tot 1986 doceert hij compositie en elektronische muziek aan het Amsterdams Conservatorium, waarvan hij gedurende enige tijd tevens directeur is. Van 1962 tot 1982 doceert hij tevens aan de Universiteit van Amsterdam. Zijn boek *Muziek van de twintigste eeuw* wordt in 1964 gepubliceerd, en is nog steeds gezaghebbend. Zijn belangstelling voor niet-westerse muziek brengt hem op vele reizen over de wereld (vermeldenswaardig zijn de reizen naar India, Japan en Indonesië) die van doorslaggevende spirituele invloed zijn op zijn werk. Hij schrijft meer dan honderd composities, het hele scala omspannend van solowerken tot avondvullende opera's, maar het zijn de vocale en, meer in het bijzonder, de koorwerken, die het meest duidelijk maken wat hij wil bereiken: een vereniging van de essentie van heden en verleden, een schakel tussen de oosterse en westerse manier van denken. Het resultaat hiervan is een unieke puurheid qua expressie.

Kabir, dichter en musicus uit het vijftiende-eeuwse India, was een van die geïnspireerde zieneren die zijn tijdgenoten een andere werkelijkheid voorhielden dan die van een door godsdienstige en raciale twisten verscheurde samenleving. Hij was ook mysticus, en het is vooral dit aspect dat in de **Cinq Hymnes de Kabir** van Ton de Leeuw - voor gemengd koor, 2 piano's en slagwerk - naar voren komt: mystieke verzen van een hymnische vervoering, en met veel verwijzingen naar de sacrale betekenis van muziek. Zo zijn de vijfkoorstukken in 1987/88 ontstaan, alle van dezelfde geest doortrokken, maar ieder met een eigen karakter en bezetting. Het werk werd geschreven in opdracht van het Fonds voor de Scheppende Toonkunst en de Johan Wagenaarstichting ter gelegenheid van het 25-jarige bestaan van de Kurt Thomas Stichting, die ieder jaar de Kurt Thomas Cursus organiseert, een vermaarde cursus koördirectie. De componist geeft in de partituur aan dat de uitvoerenden veel vrijheden hebben om de Cinq Hymnes onvolledig uit te voeren: wij voeren voor u deel 2 uit.

II. Regarde

O frère, regarde,
le Seigneur est dans ce vase,

O, broeder, kijk,
de Heer zit in het vat,

qu'est mon corps.
Les ombres du soir
tombent épaisses et profondes.
Ouvre ta fenêtre au couchant
et perds toi dans le ciel de l'amour.

dat mijn lichaam is.
De avondschaaduw valt
zwaar en diep.
Open uw raam bij zonsondergang
En verlies uzelf in de hemel van de
liefde.

De zintuiglijke sfeer van het Hooglied sluit mooi aan bij een belangrijke lijn in de Franse muziek én bij de klank van de Franse taal. Dat is heel sterk te horen in het bijzondere *Le Cantique des cantiques* van **Jean-Yves Daniel-Lesur** (1908–2002).

Zoals meer Franse componisten uit de twintigste eeuw is ook Daniel-Lesur verbonden met een bepaalde groep: in 1936 richtte hij samen met Olivier Messiaen, André Jolivet en Yves Baudrier de Jeune France op, een beweging die juist de menselijke kant van muziek centraal zette, als tegenwicht voor al te abstracte composities. Als jonge musicus was hij leerling van Charles Tournemire. Later gaf hij jarenlang les aan de Schola Cantorum, werkte hij voor de Franse radio en vervulde hij verschillende invloedrijke functies. *Le Cantique des cantiques* schreef hij in 1952, naar aanleiding van een opdracht van de Franse radio.

Het werk bestaat uit zeven delen, opgebouwd uit fragmenten uit het Hooglied. Die fragmenten staan, op één kleine uitzondering na, gewoon in de volgorde van de Bijbeltekst. Ook het refrein 'Dochters van Jeruzalem', dat het eerste, derde en zesde deel afsluit, staat precies op de plek waar het in de oorspronkelijke tekst terugkomt. Het stuk is opgedragen aan Marcel Couraud en zijn Vocaal Ensemble en geschreven voor de twaalf solostemmen van dat vernieuwende gezelschap. Met aanwijzingen als 'tutti' en 'solo' kan het ook goed door een groter koor worden uitgevoerd. In beide gevallen zorgt de twaalfstemmigheid voor een rijke harmonische klank, veel detail en een bijzondere variatie in vocale kleur. Vanaf de vijfde dialoog worden mannen- en vrouwenstemmen vaak ingezet om hoorbaar te maken wie er aan het woord is: de bruid of de bruidegom. De andere stemmen voegen daar dan als het ware een extra laag aan toe, alsof ze de geuren en sfeer van het oorspronkelijke gedicht mee de ruimte in brengen. In het laatste deel, het **Epithalamium** ofwel de huwelijks hymne, wordt de tekst die begint met Zet mij als een zegel op uw hart gecombineerd met een passage in de stijl van een middeleeuws kerstlied. Daarbij klinkt ook het Latijnse antifoon *Veni sponsa Christi* – 'Kom, bruid van Christus' – waarna alle stemmen samenkomen in een slot vol 'Alleluia'.

7. Epithalame

Veni sponsa Christi accipe coronam.
Quam tibi Dominus praeparavit in
aeternum.
Pose moi comme un sceau sur ton
cœur, comme un sceau sur ton bras car
l'amour est fort comme la mort.
La jalousie est dure comme l'enfer,
une flamme de Yahvé!
Les grandes eaux n'ont pu éteindre,
l'amour les fleuves ne le submergeront
pas!
Alleluia!

Kom, bruid van Christus, ontvang
de kroon, die de Heer voor u heeft
voorbereid voor altijd.
Leg mij als een zegel aan uw hart, als
een zegel aan uw arm. Want sterk als
de dood is de liefde onverbiddelijk als
het rijk van de doden de hartstocht,
haar vlammen zijn vuurvlammen, een
vuurgloed des HEREN. Vele wateren
kunnen de liefde niet blussen en
rivieren spoelen haar niet weg.
Hallelujah.

Hooglied 8, vv. 6 & 7

In 1829 schreef Alfred de Musset het gedicht Madame de Marquise waarin hij zijn liefde voor een Andalusische schone verbeeldt. Halverwege het gedicht begint de vierregelige tekst die **Louis Andriessen** op muziek heeft gezet in 1983 voor zijn opera 'George Sand' onder de titel **Un beau baiser**. Het schetst het beeld van een hoofdkussengesprek tussen twee geliefden, waarin hij zijn hart uit wil storten bij haar terwijl hij haar haar streelt.

Un beau baiser

Donne moi, ma belle maitresse,
Un beau baiser, car je te veux
Raconter ma longue detresse,
En caressant tes beaux cheveux

Een heerlijke kus

Geef mij, mijn mooie minnares
Een heerlijke kus, omdat ik je wil
Vertellen over mijn lange droefheid,
Terwijl ik je mooie haar streel

Uitvoerenden

Sopranen

- Sarah Floris
- Miep Harding
- Simone de Jong
- Anneke van der Poll
- Ros Powell
- Sanne Sandfort-Vullings
- Martha Scheeren
- Kati Visser

Alten

- Simone Aarendonk
- Babs Boter
- Seppie Groot
- Connie van Hintum
- Josephine Hoegaerts
- Petra Hollak
- Barbara van Mierlo
- Nelleke Scholten
- Coosje Schouten

Tenoren

- Mert Besken
- Matthijs Bleij
- Sander Blom
- Wynand Inkelaar
- Otto Pool
- Job IJzerman

Bassen

- Freek Berrier
- Maarten Boelsma
- Marien van Herpen
- Marcel Jansen
- Frans Wiering
- Leo Wolf

Colofon

Toelichting: JanJoost van Elburg
Programmaboekje: Anneke Goddijn
Flyer: Seppie Groot
Redactie: Leo Wolf

het **leli**
koor
o.l.v. JanJoost van Elburg

het lelikoor olv

JanJoost van Elburg

Bedankt voor uw aanwezigheid bij dit concert, hopelijk zien wij u weer bij ons volgende concert 'Now May We Singen'

We zingen het volgende programma, dat geheel in het teken staat van Advent:

Anonymus	Angelus ad virginem
Cardoso	Magnificat à 5
Herbert Howells	Sing Lullaby
John Tavener	The Lamb
Cecilia McDowall	Now may we singen
Matthew Martin	Adam lay Ybounden
Vic Nees	Magnificat

12 december 2026 20.15 uur Amstelkerk, Amsterdam

13 december 2026 15.15 Van Houtenkerk, Weesp

Word Vriend van Het Lelikoor

Vanaf € 50,- per jaar kunt u Vriend van Het Lelikoor worden.

Wij reserveren mooie plaatsen voor u bij onze concerten en bieden u daar graag een gratis drankje aan.

Met een bijdrage van € 500,- of meer bent u

Vriend voor het leven.

U kunt zich aanmelden via onze website.

Mogen wij op u rekenen? www.hetlelikoor.nl/vrienden

Wij zijn dankbaar voor de steun van:

Vrienden van Het Lelikoor onder wie:

Leo Boon, Marieke Krans en Hilde Niezen, Walter Heeroma en

Vrienden voor het leven: Jos van Hijfte, Peter Visser, László en Judit Telegdi